Δῖοι. Νομίσματα Δίων.

Ἐπὶ ἑνὸς ἀρχαίου νομίσματος ἐξ ἠλέκτρου μὲ ἐπιγραφὴν Ι4ΟΜ τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι νομισματογνώμονες μέχρι τοῦδε ἀπέδιδον εἰς τὴν Τέων ὁ κ. Σβορῶνος ἀναγνώσας ΠΙΟΣ = ΔΙΟΣ καὶ ἀποδίδει εἰς τὴν φυλὴν Δῖοι γράφει ὡς ἑξῆς

« Λοιπὸν πρέπει καθ' ἐμὲ ν' ἀναγνώσωμεν Δῖος (στατῆρα) καὶ ν' ἀποδώσωμεν αὐτὸ τὸ νόμισμα εἰς τὸν μέγαν λαὸν τῶν Δίων τῆς Θράκης Παγγαιανῆς ὀρεστίας ἐν τῷ χρυσοφόρῳ Παγγαίῳ. Ἐννοῶ ὅτι τὸ ἐπίθετον «μαχαιροφόροι» (παράβαλε τοὺς Ἀκαρνᾶνας "σιδηροφόρους") τὸ ὁποῖον τοῖς ἀποδίδει ὁ Θουκυδίδης, ἡ συνήθεια τὸ νὰ γίνωνται μισθοφόροι τῶν Ἀθηναίων, ὡς καὶ ἡ συνήθεια τῶν σοφιστῶν τὸ νὰ θεωρῶσιν ὡς ἀγρίους, βαρβάρους καὶ τοὺς Σιντῶν πάντα λαὸν ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Θρᾳκῶν », θὰ διεγείρῃ ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν δικαιότητα τῆς ἀποδόσεως ὅλων τῶν λαμπρῶν ἐξ ἠλέκτρου νομισμάτων ἢ ἀργύρου, εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν ἢ ἰσχυρὸν λαὸν τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκικῶν, φυλάκων ἢ ἐκμεταλλευτῶν τοῦ χρυσοῦ τοῦ Παγγαίου. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι οἱ Δερρόνιοι, οἱ Ὀρέσκιοι, οἱ Βισάλται καὶ τόσοι ἄλλοι [illegible] λαοί, καθαρῶς Παιονικοὶ ἐγκατεστημένοι ἐν Θρᾴκῃ μεταξὺ Στρυμόνος

Σβορώνου
ὁ ἀρχέγονος
Ἑλληνισμὸς
τῆς Μακεδονίας.
ἐν Νομ. Ἐφημ.
1918-19. 199-200

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

β

Δῖοι. Νομίσματα αὐτῶν

Πολιτισμὸς Θρᾳκῶν. Βησσοί. Διοβησσοί. Διόνυσος

καὶ Νέστου, καὶ ἕνεκα τούτου μόνον θεωρούμενοι ὡς Θρᾷκες καὶ μάλιστα συνεφανθέμενοι καὶ μεταχειριζόμενοι ὡς ἐγχώριοι βάρβαροι, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς καθ' ἑαυτὲ Ἑλλάδος οἵτινες ἀπὸ τοὺς Μηδικοὺς πολέμους ἤθελον διὰ τῆς βίας νὰ τοὺς ἀφαιρέσωσι τὰ ἐκ χρυσοῦ μεταλλεῖα των, μᾶς ἀφῆκαν λαμπρὰ Ἑλληνικὰ νομίσματα ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις, καὶ ἄλλως αὐτοὶ οἱ Θρᾳκικοὶ λαοὶ τοῦ Παγγαίου καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔφεραν εἰς τὴν κλασσικὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου τὴν λεγομένην Θρακικήν, λατρείαν καθαρῶς γραικοπελασγικὴν παιονίαν τοῦ Παγγαίου, λατρείαν τόσον ὑψηλὴν καὶ ἐπαξίαν ἑνὸς λαοῦ Ἑλληνικοῦ λίαν προκεχωρημένου πρὸς τὸν πολιτισμόν. Ὄχι οἱ Δῖοι, οἱ Διοβησσοὶ ἢ Βησσοί, προφῆται ἑρμηνεῖς ἢ φύλακες τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου τῆς Θρᾴκης δηλαδὴ τοῦ Παγγαίου δὲν ἠδύναντο νὰ ἦναι λαοὶ βάρβαροι ἀνάξιοι νὰ μᾶς ἀφήσῃ νομίσματα. Ἐξ ἐναντίας πρόκειται περὶ λαοῦ Παιονικοῦ, συγγενοῦς καὶ τῆς ἰδίας καθαρῶς γραικοπελασγικῆς ὡς οἱ Παίονες ἐλθόντες μὲ αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τῆς Θεσσαλίας, κέντρου τῆς καθ' ἐξοχὴν Ἑλληνικῆς λατρείας, ὅταν ἐξώσθησαν ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἢ ἐκ τοὺς ὁποίους κατεῖχον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δίοι. Νοκίσκαλα αυτών

Διοβησσοι· Βησσοι. Σάτραι του Παγγαίου

εξεβακχεύοντο και υπερασπίζοντο, κε κοινή συμφωνίαν τους θησαυρούς του Παγγαίου.

Και αληθώς το όνομα μόνον των Δίων αρκεί να αποδείξη ταύτην των υποθέσεων ήτις εξάγεται εξ αυτής της φύσεως των πραγμάτων. Διότι όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι εν τω κέντρω μάλιστα του τόπου της καταφυγής των Πιερίων η πλησίον των περιχώρων των ορέων, ευρίσκεται εν ταις προπόδαις του Ολύμπου η περίφημος η οχυρά αρχαία πόλις ([illegible]ises du Dezert, Geogr. anc. de Maced. σ. 293) [illegible] της οποίας δεν γνωρίζομεν ποσώς την καθαρ[illegible] ήτις βεβαίως καθ' ημάς ήναι η πόλις του Διός, τόπος της καταφυγής του λαού των Δίων της Ροδόπης, η καταφυγόντες επί του όρους τούτου ίνα να χρησιμεύσωσιν ως προφυλακή των καταδιωχθέντων των Πιερίων ή της υπερασπίσεως του Παγγαίου. Ούτω δύναται δανείως να εξηγηθή το μέχρι τούδε ακατανόητον, ότι αυτοί οι Δίοι, Διοβησσοι Βησσοι ήσαν οι προφήται της λατρείας του Διονύσου των Πιερίων ή των Σάτρων του Παγγαίου!"